„SUBSEMNAȚII"

ram o cerneală liniștită și așezată. Stăteam calmă și neturburată într'o sticlă palidă și străvezie. Nu eram singură și nici deosebită de celelalte sticle. Nu știu dece m'a ales tocmai pe mine... Dar mai bine să vă povestesc totul dela început.

Intr'o dimineață la fel ca oricare alta, negustorul și-a deschis prăvălia. Banal, foarte banal, deci. Intră un client, tânăr și slăbuț. Iar banal, ca în oricare altă zi. Cere o sticlă mare de cerneală. Aici e mai puțin banal. De câte ori se cerea cerneală, deveneam foarte... interesate, curioase să vedem cine ne va părăsi. De data aceasta am fost eu aceea care mi-am părăsit colegele.

Ion

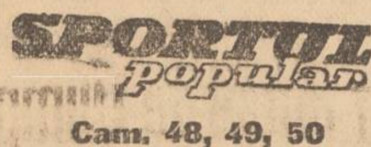
Nicu (am aflat mai târziu că-l cheamă astfel) m'a luat, m'a plătit, și a pornit în fugă, scuturându-mă groaznic. Așa am ajuns la „Dacia Traiană", localul unde „Sportul Popular" e adăpostit.

Primul lucru de care te izbești, mai bine zis te învârtești, intrând la „Dacia Traiană" este chiar ușa: ametitor de turnantă, folosește la numărarea celor ce intră în local. Marea majoritate a cetățenilor se îndreaptă către „Sportul Popular"

In fund de tot se văd câteva trepte. Urcându-te pe ele te afli în fața unui grilaj în spatele căruia cei dela „România Liberă" s'au încăpățânat în numărul lor 1000 să vadă un ascensor. De fapt, acest grilaj folosește la susținerea permanentă a unui carton:

Defect

In jurul lui (a grilajului) este o scară, pe care te poți sui liniștit și... sportiv. La al doilea etaj Matty a avut ocazia să-și etaleze o capodoperă:

In cinstea scărilor suite, cobori câteva trepte și dai de un culoar cu trei uși: acolo e „Sportul Popular"!

Constanța

E dimineață (observați că e dimineață și la „Sportul Popular" când e și în restul orașului...) Nicu mă toarnă în călimări fragmentându-mă. Constanța începe să măture încet și cu grijă, după ce a închis geamurile: nu de alta, dar să nu se amestece praful dinăuntru cu cel de afară! E plăcut...

Ușa se deschide brusc. Apare, mai mult sau mai puțin un cetățean. E Constantin Naghi, zis C. Naghi, zis G. Iacint, zis P. A. NOU, zis L. A. Kosch, zis — zice el — ziarist... E cronicar de basket și volley-ball și secretar al „Paginei Provinciei", cu care se luptă din greu, iar pentru aceasta a și fost însărcinat să scrie cronica matchului de... lupte România—Cehoslovacia... O pereche de ochelari rotunzi camuflează niște ochi mirați, ca punctele a două semne de întrebare. E serios, slăbuț, distant și seamănă cu maestru George Enescu: e ușor curbat.

Costică Naghi se așează liniștit la masă și începe să-și scrie cronica. Gata! Mi-e antipatic: scrie cu cerneală violet și prea

Aurel Neagu

în afirmații violet. Pentru mine, cerneală bleu și fluidă e, oricum o jignire. A scris trei rânduri. Se oprește îngândurat. Transfigurat, umblă în buzunar, scoate o cheie și, peste un moment, dintr'un sertar în care stau titirite cu tipic, un maldăr de dosare, ziare, cărți poștale, jocuri de cuvinte încrucișate, bilețele de flașnetar, un aragaz, un coș de rufe și 349 de sticluțe cu diverse cerneluri infecte și 348 de alte flacoane apar pe masă. Zâmbește satisfăcut. Dar zâmbetul i se topește deodată...

A venit Russu, Gheorghe-Pronostic-Russu. Russu e redactor la box și înnot și el e inspiratul cu: „Formidabil! 9003 buletine la concursul de pronosticuri nr. 57!" „Vreți să aveți o iarnă liniștită și o casă îndestulată? Participați la concursurile noastre de pronosticuri! Dar mai ales, nu vă însurați!". „Formidabil! d. Nae Cucioc din Urlați a trimis 199.999.001 buletine! Unul din ele a câștigat suma de 103 lei!".

„Formidabil, extraordinar, mirobolant!",

Extraordinar cât de multe „extraordinaruri" și „formidabile" are acest Russu în depozit! Cum, necum e cert însă că a avut cu aceste „fantastice" vreme lungă titlu de șapte coloane pe pag. I!... In rest e băiat bun. In afară de pronosticar șef, Russu mai e și cronicar de box și înnot. La noi înnot se face vara și vara... bate soarele tare, iar în calitate de specialist în box, mai înghiți câte un pumn, care te face așa cum e Gh. Russu, din când în când, visător...

Dar Russu nici n'a spus bine „noroc bun", și intră Ion Șeinescu, sau așa cum îl cunoașteți: „iș", conducătorul rubricei de sport străin. Și de atâta sport străin, zic unii cum că Șeinescu ar fi devenit... străin de sport...

Odată „iș" intrat, Naghi și Russu își ridică ochelarii cu corpurile respective și, apropiindu-se de el, încep exercițiile cotidiane de înviorare. Ca să poată scri bine, nu-și ostenesc... picioarele, ci își dreg doar coardele vocale, atât de necesare misiunii lor de moralizatori în cadrul comitetului sindical ce-l compun.

Gh. Russu

Deci, cântă... Cântă, vorba vine. De fapt, produc niște, hai să le zic sunete, de cari imitatorii de animale ar putea fi geloși. Dar nu numai imitatorii, ci chiar găinile, de pildă, cu al căror „cotcodac" Russu s'ar putea prezenta pe orice scenă, în vreme ce Naghi e'n stare să provoace invidia oltenilor vânzători de „Pui maaari-puiiiil Găiniiii!"... Și asta, să recunoaștem, n'are nimic comun nici cu volley-ballul, nici cu boxul, nici cu străinătatea. Noroc că ține puțin și că'n clădire la ora aceea nu-i mai nimeni. Ba, pardon, e frizerul. Un bărbier într'o clădire de gazetari, nu-i nimic original, căci, oricum, aceștia se bărbieresc suficient și încontinuu.

Riposta frizerului este spontană: bate cu foarfecele în geamul despărțitor. Dar tripleta (care se crede terțet îi dă înainte). Și poate ar mai cânta dacă pe ușe nu și-ar face apariția revoltat capul administratorului „Sportului Popular".

Il cheamă Rosin. El e omul pus să spună „nu" la ziar. Omul pentru care în fiecare zi e „ziua economiei" și deaceea spune mereu, imperturbabil „nu". Mai cu seamă, bine înțeles, când i se cer bani. Și i se cer des. Dar el dă rar. Mai niciodată. Totuși, deși administrator și, ca oricare administrator de ziar, un literat nerealizat, e băiat bun. Economia lui nu se desminte nici acuma: face economie de... litere, în special de „r"-uri: — „Domnilo' vă 'og nu mă tu'bu'ați. Liniște! Am foa'te mult de luc'u! Luc'ez doa' pent'u dumneavoast'ă!" — Ceeace înseamnă că se gândește cum să facă să... nu plătească vreo notă. Și Șeinescu i-o servește prompt.

Ion Șeinescu și Marius Godeanu

Rosin se retrage, învins, ca să pună la punct ultimele... economii. Primul lovit de această măsură va fi Penescu, care va face economie de... imaginație și talent de cari — spun unii — dispune invers proporțional cu... vârsta. Nea Vasile Penescu are o vârstă care-l face decanul celor de la „Sportul Popular". Nea Vasile Penescu nu e niciodată supărat pe corul celor trei. De altfel, nu e nici odată supărat sau nemulțumit, nici de rubricile scrise de el. Și ar avea motiv să fie. Chiar, cred că e singurul satisfăcut de rubricile de rugby, hand-ball și popice. Ah, popicele! Nea Penescu, într'o veșnică și neturburată contemplație, zâmbește ascultând cântecele.. zoologice. Se trage de mustață (poartă mustață, fiindcă trebue să arate într'un mod oarecare că e serios) și în cele din urmă își asociază glasul baritonal la comedia muzicală. Se cântă înainte, sgomotos și inutil.

Singurii neturburați sunt Romeo Villara și Stănculescu. Romeo Villara e un tip rotund și ochelăros care scrie despre atletism. Din când în când chiar face atletism: aruncă ciocanul. Nu prea departe, ca să-l găsească repede. Dacă s'ar mulțumi să scrie despre atletism, ar fi un tip destul de simpatic.

Cei trei trubaduri și-au ocupat locurile, dar continuă să cânte, fiecare la locul lui și alt refren. Pentru a completa tabloul, ușile se închid și deschid cu iuțeli fulgerătoare. Intră și ese un amalgam de lume care vrea să dovedească popularitatea „Sportului Popular"

> Ați știut cu siguranță că cerneala scrie Dar n'ați știut că ea poate scri.. singură. Adică ne ajutată nici de stilou, nici de litere de plumb, nici de pană de gâscă, ci așa simplu: cerneala crează prin propriile ei puteri. Ca să vă dovedim că se poate așa ceva, noi vom reproduce mai jos un manuscris care vă jurăm, aparține cernelii! Noi l-am transcris cu o altă cerneală și vi-l prezentăm. Vi-l prezentăm pentru că ne gândim că v'ar putea interesa. V'ar putea interesa, pentrucă în el suntem noi prezentați. Noi, cei dela „SPORTUL POPULAT". Noi, pe care ne urmăriți zilnic și nu ne cunoașteți. Noi vă cunoaștem pe voi toți, dragi cititori. Vă vedem în tramvae, pe stradă, la matchuri, cu „SPORTUL POPULAR" în mână, dela puștiul care ține strâns în pumnișori 5 lei și se întinde în vârful picioarelor până la raftul cu ziare al chioșcului de unde ia „popu", până la muncitorul, care, eșind de la lucru, îl cumpără și-l împăturește cu grijă, așezându-l alături de ziarele care-i luminează căile progresului. Cunoaștem studenșii și elevii săraci cari se întovărășesc câte 2—3 ca să strângă 5 lei, să vadă ce a făcut Moina, „C.F.R." sau „Medicina", și ne-am gândit că poate v'ar interesa să ne cunoașteți și dumneavoastră pe noi. Deaceea am retransmis glasul cernelii, ca să ne aflați toate calitățile și toate, ah! defectele noastre.
>
> Ceeace nu înseamnă că nu vă poftim, să vă convingeți personal că cerneala ne-a zugrăvit bine..

Câteva persoane de sex slab și leme nin caută insistent pe secretarul nostru general de redacție (deși la miliție e căprar de pompieri), Ion Chiriac îl caută pe Russu. Trei tineri, și provinciali și sportivi, îl întreabă pe Naghi unde poate fi găsit d. Constantin Naghi, la care, visător, Costică dă din umeri. O domnișoară moto-trăgătoare insistă ca toate ziarele cari conțin numele ei să fie vândute cu preț triplu. Cronicarul de ciclism G. Florian e căutat de Marin Niculescu, — negricios și mustăcios, — căruia i se pare că a fost prea „ironizat" într'o cronică.

Un cititor se plânge că echipa lui favorită a fost învinsă, un altul probabil simpatizant al „U"-ului îl caută pe Aurel Neagu, spunând că are o surpriză pentru el. (Un retevei i se vede timid camuflat de un ziar vechi)..

Elena Dinescu, desamăgită și grăsuță, îl caută pe S. Brizeanu.

Il găsește lucrând cu C. Dimitriu la „massa cailor". S. Brizeanu sau "Debilu", cum mai e cunoscut de intimi în ale gazetăriei, e specialistul „Sportului Popular" în materie de cross și marș. E foarte tânăr. De el sunt legate mari speranțe. In primul rând, există speranța că va învăța să scrie. Se supără, deci, dacă nu i se spune „domnule Brizeanu". E ușor de recunoscut: când intră în redacție are o mutră de par'că l'ar fi ascultat la Istorie și ar fi spus că la Austerlitz a fost învins Baboe.

La fel de neturburat și lucrând pe ori ce sgomot, C. Dimitriu-Tuță (a nu confunda cu Truță Polisportivul) se ocupă de soarta și câteodată, rar de tot de șansele cailor dar fără nici o șansă în ghicirea rezultatelor. Fumează încontinuu "Carpați și Mărășești" și mai ales, străine, dela alții. Tuță e lung și blond ca un nordic. Câteodată are temperament de sudic: când nimerește, un event, — dar asta se întâmplă istoric de rar! — Până atunci, singur și copleșit

Petre Gațu

de potopul zarvei scrie, scrie și face extraordinare combinații răsturnate a doua zi de cai cu patru picioare și măgari cu două...

Vacarmul este punctat de vizitele câtorva confrați dela alte ziare, cari vin să mai „ciupească" vreo știre, cu care să-și umple rubricile respective. Enervant de des, sbârnâie soneria telefonului majoritatea apelurilor fiind adresate lui Russu, de jumătatea sa, care-i controlează prezența cu insistență, din cinci în cinci minute, plus cei zeci și-nuștiu câți boxeuri înjurați ori lăudați de Pronosticarul Polițai, în schimb, telefonul acesta se strică subit atunci când ai nevoe de el... O femeie cu gogoși vine să-și vândă marfa, ceeace — a vinde gogoși la gazetari — e echivalent cu a vinde grădinarului castraveți... și totuși, cetățenii le iau, le înghit (constă de fapt din niște aer în formă rotundă, învelit cu, chipurile, aluat-total lei 10)... Și e puțin timp liniște. Dar puțin, până când Ghiță Russu, de mult ieșit din „ora de muzică, înverșunat în deslegarea pronosticurilor, izbucnește:

—„Gata! Lăsați șueta, toată lumea lucrează! Și vă rog, măi, liniște... vă rog din suflet", — răsună plângăreață vocea care însă se pierde în van.. Cine să-l asculte?

Fane Ionescu, care întotdeauna e în vervă, cu vocabularul lui de coloratură specific oboreană? —„Ia, mai lasă-mă,

St. Ionescu

mă Ghiță, ce sunt la biserică? Iar ne iei la "mișto"? Acu mă duc acasă, să pun "bila" la "raft" și pe urmă să nu-mi ceri socoteală dacă „organul" nu va avea clasamentele la zi!". Apoi, adresându-se celor cari îi ascultau extravaganțele de prin faimoasele și tot atât de pitoreștile colțuri ale Oborului, nea Fane continuă: —"Și așa, măi fraților.. Nu mai scăpăm de manglitori! Degeaba încercam eu să-i conving că nu mai beau" Povestea e întreruptă de brusca apariție a lui Achille, care prin ușa (rețineți, capitonată). care îl desparte de redacție, auzind discutându-se despre ceva la care ține mult, sări imediat: —"O, noroc, Fanelli! Zici că bei ceva?". — "Lasă-mă dracului, nea Archimede! Ce, vrei să mă curăț?.. Uite cu ce umblu în buzunar!"

Și, sub privirile curioase ale băieților, apăru gâtul unei sticluțe pe al cărei conținut neverosimil de imaculat se putea

Matty și I. Mărgineanu

ceti limpede: „lapte"! Și, ca o complectare, Fane Ionescu, — zis și "district",

Manuscrisul unei cerneli indiscrete, transcris de: ACHILLE ALEXANDRESCU, G. FLORIAN și C. NAGHI

pentru constanta sa preocupare de a se îngriji de cei mulți și mici. — scoase din buzunar ultima rețetă în care medicul (ah! ce oroare are Fane de aceste creaturi ingrate) — pe lângă alte câteva prafuri și picături. îi recomandă imperios: "nici un strop de alcool. indiferent sub ce formă". — Ei, și de aci toată tragedia lui Fane-district, care, pentru a-și înneca amarul face de zor la clasamente, pe cari abia că a doua zi trebue să le rectifice, deoarece „A S Grozăvești" a învins "A S Tiribomba" cu 5—1, nu cu 3—1, cum îl informase „ascarul"!

—„Măi băieți, vă rog liniște", — răsună din nou vocea lui Ghiță Russu, cu un ton ceva mai energic, ceeace îl face pe Mărgineanu să se trezească din contemplația în care căzuse încă de când venise la redacție..

deoarece cealaltă gazetă în care Mărgineanu. Este copilul teribil al redacției noastre și avem toate motivele să credem că-l cunoașteți, deoarece semnătura lui se răsfață cu regularitate în ziar. Asta nu înseamnă însă o laborioasă activitate a subalternului lui Neagu. O, nu! Dom' Nelu Mărgineanu, îi place doar să semneze și nu scapă nici un prilej, fie chiar dacă ceeace iscălește e numai o informație sau chiar o convocare oarecare!

C. Dimitriu-Truță

De când scrie despre asasinate misterioase și sinucideri romantice (n'ați avut de unde ști și vă înțelegem surprinderea deoarece cealaltă gazetă în care Mărgi-

V. Penescu și R. Villara

neanu își încearcă marea sa vocație are un tiraj strict familiar), Neagu, șeful suprem al rubricei de foot-ball, are un "sclav" mai puțin și îl supără grozav acest fapt pe dom' șef, deoarece influențează nefast obișnuitele sale turnee familiare la Breaza!

A! Nu știți: Aurel s'a însurat de câteva luni cu.. Breaza, nu, pardon, cu villa, dracul să mai înțeleagă, că nici el nu mai știe. Colegii săi știu însă un lucru cert: când îl cauți pe Neagu, niciodată nu-l găsești.. ("Unde-i Neagu?", — întrebi căutând în jur. "A plecat azi dimineață la Breaza!"). —Și asta se întâmplă cu regularitate matematică, încât nu mai surprinde pe nimeni, nici chiar pe soția lui, — pe care tare am fi curioși s'o întrebăm dacă (asta însă confidențial) Aurel când vine la Breza o salută monosilabic: — "Să.... să.. rut mâ.. na.., dra... dra..ggă)", —sau aerul ozonat de pe Valea Prahovei influențează favorabil continuitatea verbală a lui Neagu..

Incolo, Aurel este un băiat admirabil. Polisportiv internațional de basket, campion de ping-pong al gazetarilor, face reportaje despre turul ciclist) înalt, simpatic, numai că toate acestea nu sunt argumente suficiente pentru a justifica prezența lui la conducerea rubricei de foot-ball.

Tocmai al rubricei de foot-ball! Mari minuni se mai întâmplă în lumea asta... Colegii însă n'au nimic contra, fiindcă Aurel, dacă face bine ceva care este în legătură cu sportul peste care tronează cu deosebit talent și pricepere, să recunoaștem asta se întâmplă și atunci când distribue bilete gratuite la matchuri, întotdeauna cu aceiași generozitate: "u.. u..uite., mă,. î..î.. îți.. da.. da.. dau... ul..ul..ultimul..bi..bi.. bilet.. pe care î..î..îl.. oprisem pe..pe.. pentru ne.. ne.. nevastă-mea". — (Noroc că Aurel e rar la ziar, altfel,. ascultându-l, am întârzia zilnic gazeta!.)

O apariție periodică: poștarul.

Russu și Ștefănescu se repede la el, placându-l. Scandal, bătae, ploaie de plicuri, ziare reviste. Melléul se produce cu regularitate cotidiană, din cauză că Russu vrea să trieze el corespondența primită pentru buletinele olimpice de pronosticuri. Nu-l interesează pe el atât de mult corespondența străină, cât îl interesează timbrele de pe corepondență. Căci Russu peste toate câte le face mai e și (ertați expresia) filatelist. A

Egon Horn

eșit învingător Șeinescu, și acum iată-l îndreptându-se cu brațele încărcate către masa străinătății. Masa nu se vede clar de sub noianul de reviste, ziare, cărți și fotografii străine, "Șeiu"! adică "iș", le aruncă și pe cele cucerite dela Russu.

Godeanu și Samarian, care lucrează tot la această masă, sunt disperați de noua.. massă de material venit, "Șeful" se încruntă.

"iș" e un tip tare nostim, cu glas de Creangă footballist și o mustață identică aceleea care l-a făcut pe Hitler să piardă războiul, E delegatul nostru la Sindicatul Ziariștilor. Excelent în această direcție,

El are grije și de bibliotecă. O gâdilă atâta, încât bietei biblioteci i-a crăpat un geam de râs.

Șeinescu cunoaște precis și doar cu o mică întârziere (dela 3 luni la 25 ani) toate evenimentele importante din sportul mondial. E ajutat în această treabă de Marius Godeanu și Sergiu Samarian după cum am spus mai sus. Primul, M. Godeanu nu este numai "sclav" la "iș": Are personalitatea lui, la șefia rubricilor de tir și sport școlar. Te apucă râsul când vezi cât de serios vrea să pară. E mic și îndesat și poate folosi cu succes ca reclamă pentru o fabrică de dopuri, Are o bărbie care cere.. uppercuturi. Colegul său de lucru și de bancă Sergiu Samarian e, asemeni lui Neagu, mai mult pasager. Și șahist. Chiar campion de șah și maestru, nu și-a găsit nași în ultimele competiții, asta-i altă poveste, sau poate și cauza minei sale.. închise, Băiat rău, nu-i, Dar ce păcat, totuși că e șahist. In fine, fiecare cu manille lui: Russu strânge mărci, Șeinescu strânge pe dracul de coadă, Naghi face colecție copii.

Sergiu Samarian

Samarian e colecționar de decepții șahiste.

Această exagerată șahomanie nu-l putea face decât șeful rubricei de șah.

Nu acelaș lucru se poate spune despre Gicu Epuran, sau mai pompos lt. Gh. Epuran, care e redactorul acela în uniformă militară, cu fața de copil olandez și ochii de culoarea afișelor cari te poftesc la Marea Neagră. El vine penultimul la redacție, e internațional de basket și ski; poate a juns redactor de atletism ca să probeze că nimeni nu este profet în țara sa. El nu poate fi încadrat în haosul sgomotos al redacției, deoarece lucrează la ore când nu e mai nimeni aici: între 2—3. Fiind veșnic zâmbitor și internațional, nimeni nu-i spune nimic.

Russu stă în capul mesei, preocupat în continuare de pronosticuri. Lângă el, alți doi „juniori": D. Stănculescu și Liviu Co-

Achille Alexandrescu

sali controlează plicurile din provincie. Nu asta este însă însărcinarea lor obișnuită. Ei sunt ajutori de redactori, mai pe scurt „ascari" la rubricile de basket și provincie și, respectiv, ciclism, canotaj, gimnastică și box. Dar decât așa ajutoare, ma bine loc! Intrebați „șefii" respectivi...

Cu vremea vor progresa. Sunt legate mari speranțe de ei... exact aceleași legate și de Brizeanu: nici unul, nici altul, nu va muri înainte de-a învăța să scrie!

In viața mea de cerneală a „Sportului

C. Naghi

Popular", am avut cel mai mare dușman în Cornel Georgescu, tot din galeria „tinerelor speranțe", — redactor de scrimă, lupte și o sumedenie de sporturi identice, care-l făceau să mă ace cu o periodicitate zilnică și deosebit de secătuitoare pentru mine. Georgescu mai are o slăbiciune în afară de cerneală: telefonul, pe care îl uzează neîncetat și insistent. Deși puțin cam... escrimeur, alt... defect nu prea are, e chiar tăcut, ceeace la „Sportul Popular" e o calitate rară.

In mijlocul gălăgiei generale, Constanța devine un nume comun, ce ar trebui scris cu „c" mic. Toți o strigă, toți îi cer ceva (hârtie, cerneală, toc, ziare), toți o trimet undeva.

Se strigă acest nume, Constanța, cu o... constanță enervantă. Constanța, ca să mulțumească toată lumea, nu se duce nicăeri și continuă să tricoteze într'un colț, un tricou, desigur, dar unul interminabil, dela fondarea „Sportului Popular" până astăzi!

Deodată, se aude de dincolo strigându-se: „Constanța, ia în brațe materialul ăsta și du-l în tipografie! E Achille Alexan

G. Florian

drescu. Și, dacă toate drumurile duc la Roma (ceeace, evident, nu are nicio legătură cu cele scrise mai înainte) — tot ce scriu redactorii „Sportului Popular" merge la Achille.

L. Cosali

Cum nu-l cunoașteți pe Achille? Pe „bătrânul" Achille? E secretarul nostru de redacție. El e acela care stă în camera „cealaltă". Nu intrați însă la el, căci prima lui vorbă e: — „Ce vrei, sclavule? Eși afară!" — „Bună ziua" a scăpat-o undeva în Târgoviștea lui natală.

E mic de statură, dar mare amator de foarfeci, cu care tae orice manuscris al bieților băeți. Seamănă cu Rosin: are cam tot atât păr cât el, ce-i umbrește... artistic luna frunții late și prelungi până mult spre creștet

Poate că nu este chiar binevoitor, dar atrăgător sigur că e. Mărturie nesdruncinabilă, o avalanșă telefonică de glasuri cristaline și desigur nenumărate vizite ale surorilor Junonei. Pentrucă tot suntem la... mitologie, să-i dăm lui Achille șii un certificat de iertare, pentru modul cum... scrie. Să nu uităm că mitologicul Achille avea un singur punct vulnerabil: călcâiul. Și, cum Achille al nostru cam întrebuințează... vulnerabilul, are circumstanțe atenuante...

Noroc că ziarul nu-l scrie el! Se ocupă mai mult de forfecarea celor scrise de alții. O singură dată pe săptămână Achille își părăsește vocabularul obișnuit, mai precis Dumineca la 19,15, când își citește cronica sportivă la postul de radio-difuziune „România Liberă", făcându-l asfel concurență fostului redactor al „Sportului Popular", Emanoil-Nelu-Emdee Valeriu. La radio, Achille vorbește frumos... de parcă n'ar fi el. Și e emoționat.

Achille stă în camera "cealaltă" unde abea spre sfârșitul vieții mele de cerneală am ajuns să intru. In camera cealaltă, separată de gălăgioasa redacție de o ușe capitonată și veșnic închisă. Acolo lucrează Achille, Șeinescu ascultă radio și Constantinescu (paginatorul Sportului, lung și veșnic visător spre alte sfere, unde toți îl respectă cum se cuvine), își triază sutele de clișee. La fel de transportat și visător își face apariția și redactorul responsabil: Egon Horn.

Este o figură deosebit de interesantă. Poate cea mai interesantă figură. Perfect echilibrat sufletește, este omul cel mai bun și mai îngăduitor. Și nu scriu așa pentrucă mi-e stăpân. Căci un stăpân ca el v'aș dori tuturor: e și nu-i prezent. Prezent cu ființa, cu gândul însă veșnic dus la miile de idei, toate noui și originale. Deși nu e barcă, Egon Horn plutește veșnic... în nori, distrat ca orice om ce gândește mult. El este baza tuturor formulelor de originală publicistică sportivă, folosite la noi în țară în ultimul timp.

Avântul „Sportului Popular", apariția „Stadionului" și încă alte și nenumărate biruinți îi revin acestui Egon Horn puțin încovoiat, cu ochelarii căzuți și atât de preocupat de sport, încât în rest este de o distracție formidabilă. Iată-l intrând în redacție cu pălăria aplecată și înfundată pe cap, întrebând disperat: — „Măi fraților! N'ați văzut pălăria mea?" Nimeni nu-i răspunde. Iluminat, își "amintește" subit: — „Aha! Mi-am uitat-o luna trecută la „M. L. Sz." („M. L. Sz." este federația de football maghiară, unde fusese nu cu o lună, ci cu un an în urmă!. Un lucru însă nu-l poate uita: că a luat acum câțiva ani o țigară dela Naghi De atunci, fiecare dată când Egon Horn îl vede pe Naghi îi restituie o țigară, două, trei sau chiar un pachet întreg!

Sunt însă și chestii pe care le uită De exemplu, când vreun redactor îi solicită câte ceva, îl privește prin ochelari cu o privire de par'că nu l-ar zări, dă din cap afirmativ la doleanțe, iar peste trei secunde a și uitat despre ce era vorba. Dacă însă e vorba de teorii sportive, Egon Horn discută cu oricine și în orice împrejurare. prelung, până ce discuția se transformă într'un monolog ținut doar de el.

I. Rosin

Scrie oricând, oricât și în orice poziție și în special (ceace e foarte important aci) pe orice sgomot. Scrie numai bine și perfect documentat. Iar, ca o caracteristică a adevăratului gazetar, nu duce nici un moment lipsă de subiecte.

Acum o săptămână s'a întâmplat cel mai mare eveniment din viața lui: și-a cusut servieta!...

Când lumea se pregătește să plece, iată că apare Florian sau Gigi sau Sfantu sau Cabanis sau cum vreți să-i spuneți, fiindcă dacă l-ai întreba nici el singur n'ar ști la care să răspundă... Ca o cerneală care mă respect mă grăbesc să s au în calea lui fiindcă știu că Gigi obișnuește foarte des să-și piardă stiloul sau să-l împrumute fără să-și mai aducă aminte cui.

Deatfel în toată înfățișarea lui, acest băiat e tare... trăznit. Intră, ese, iar intră, iar ese, scrie, scrie mereu, ca până la urmă să plece cu ajutorul lui Achille la coș. Florian s'a obișnuit cu acest.. „regim special" totuș, scrie, scrie, în virtutea... năravului și pentrucă.... de-aia-s coșuri la noi...

Singura lui preocupare, și cea mai pasionantă deaitfel, este mijlocul prin care să ajungă la cea de a 10000-a insignă, pentru a-și complecta vasta lui colecție, din care n'ar ceda una măcar, nici măcar.... ARMA, marea lui fobie. Și, ca să faceți legătura trebue să știți că Gigi, Sfantu sau Sig este titularul rubricei de motociclism. Face concurență George ef Dragomir la ciclism și răspunde regulat ironiilor aspoitive ale d-lui Maxim.. (dela „Semnalul" zadarnic). Cu "sfg" nu se poate vorbi niciodată serios, deaceea poate n'au fost luate în discuție nenumăra-

Lenuța

tele lui demisii încât nu văd ce s'ar întâmpla dacă totuși într'o zi va demisiona cu adevărat. Are el „boala", ca în fiecare Miercuri să-și înainteze demisia. Despre acest exemplar ciudat din colecția „Sportului Popular" s'ar putea scrie mult, însă .... iar a plecat, probabil la „Stadion", la a cărui poștă răspundea până nu de

(Continuare în pag. 5-a)